

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΗ. 15.

ΦΥΛ. ΠΡΟΗΓ. ΛΕΗ. 25.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἕν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἑτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 8.

Ποιήσεις—Καφοκεφάλου, Τσακασιάνου, Σκαλτσούνη Καμπούρογλου, Τριανταφύλλου, Δροσίνη—Λι-Μέντου, Ζαλακώστα, Κουτούζη, Τσακασιάνου, Ω, Μάτσει, Ρώμα, Περροῦχα.—Φωσκόλου Ὅρτι, Μετάρρ. Γ. Κ. Σφήκα. Ἀγγελαί.

Ἐς τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

Ἄστρο λαμπρὸ ἔς τὴν Κέρκυρα πρωτόχυσες λαμπράδα
καὶ ὅλη ἀχτινοβόλησες μὲ δόξα τὴν Ἑλλάδα.
τὴν Ἀρετὴν εἶχες δάσκαλο, τὰ γράμματα τροφή σου,
Μητέρα τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὸ καλὸ πνοή σου.
Ὁ νοῦς σου ἐθαυματούργητε ἔς Ἀνατολὴν καὶ Δύσην,
Κ' εἰς Ἀγγλοῦ σχῆμα ὁ Σατανᾶς, ὅπου σ' εἶχε φθονῆται
Χλωμὸς, δειλὸς ἐστάθηκε φονῆας εἰς τὰ δεξιὰ σου
Κ' ἔχυσε τὸ φαρμάκι του ἔς τὴν θείκην καρδίαν σου!...
Τότε ἡ μεγάλη σου ψυχὴ ἔς τὸν Ἀπλάστο πετώντας
Ἔμεινε ἔς τὴν ἀγκάλην τοῦ τὸ ἔθνος εὐλογῶντας
Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸν τάφο σου ὡς μόνῃ συντροφίαν σου
Ἡ Δόξα λάμπει αἰῶνια καὶ κράζει τ' ὄνομά σου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ.

Β.

Ἐς ἔθνος ποῦ Ἀλφρεδοσύρθηκε κ' ἐδιώξε τοὺς θεοὺς του,
Ἐς ἔθνος ποῦ μύριους ἔκρεμασε εἰς τὸ Σταυρὸν Χριστοῦ του,
Ἐς ἔθνος ποῦ χερί εὐρέθηκε γιὰ τὸν ἀφανισμό σου,
Τί θες νὰ κάμῃ, Ἀθάνατε, τὸ κρῦο μάρμαρό σου;—
Θὰ κάμῃ!...

Ἄν ὁμοίος γεννηθῇ ἔς τὸ νεῦ καὶ ἔς τὴν ψυχὴν σου,
Θ' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο σου, — θὰ πλύνη τὴν πληγὴν σου!

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ *)

A.

Ἐτελέσθη ἡ αἰσχίτη καὶ πρωτοφανῆς ληστεία
Κι' ἀπεκλείσθησαν βαρβάρως τῆς Ἑλλάδος αἱ ἄκται!
Τὸ κακούργημα τὸ μέγα γράφε το, ὦ Ἴστορία!...
Κατὰ Ἡρώιδος πίπτουν πέντε ληστοπειρατῆ,
Νὰ τῆς ἀτιμάσουν θέλουν τὰ ἀρχαῖκά της κάλλη,
Ἐνας τῆς κρατεῖ τὰς χεῖρας, τὴν ἀλυσοδέουσι ἄλλοι!...

Ἡ πωλήτρια τῆς Πάργας, ἐφευρέτις τῶν βρασάνων,
Ὁδηγεῖ τὴν Ἡρώίδα εἰς τὸν ἄτιμον βωμὸν,
Καὶ ἡ δῆμιος τοῦ Ῥήγα μετὰ Γερμανῶν τυράννων,
Καὶ οἱ νικηταὶ τῆς Αἰτίας!...κι' ὁ Ἰούδας μὲ Σταυρὸν
Ποῦ τιμῆν, κι' εὐγνωμοσύνην, καὶ Θεὸν καταπροδίδουν,
Τὴν αἰσχρὰν ἀτίμως τῆς περιμένουσι νὰ ἴδουν!...

ὦ! ἰδέτε, τὴν βιάζουν καὶ οἱ πέντε αἰμοβόροι,
Καὶ ναρκωτικὸν νὰ πῆ τῆς προσφέρουν οἱ αἰσχροὶ!...
Ἄλλ' εἰς τὸν βανδαλισμὸν τῶν ἀντιτίκεται ἡ Κόρη,
Δὲν ἀφίνει ν' ἀσελγήσουν ἐπ' αὐτῆς οἱ μισροὶ...
Τὴν βιαζομένην Κόρην, ὦ Λαοὶ εὐσπλαγχνισθῆτε,
Κι' ἐναντίον τῶν τυράννων καὶ τῶν πειρατῶν ῥιφθῆτε.

Ἐν Κερκύρῃ 27 Ἀπριλίου 1886.

Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ

B.

Καὶ τῶν πέντε αἰμοβόρων ἡ κακούργος συμμορία,
Τῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου φοβουμένη τὴν ὀργήν,
Δὲν τολμᾷ τὴν Ἡρώίδα ν' ἀτιμάσῃ ἡ ἴδια,
Κι' ἀνανδρὸν τῆς ἐτοιμάζει καὶ προδοτικὴν στραγῆν.

*) Ἐνεκεν ἐλλείψεως χώρου παρελείψαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τῷ B. φυλ-
λαδίῳ σὺν τῇ μεταφράσει καὶ τὸ πρωτότυπον τῶν ἀνωτέρω ποιημάτων τοῦ σε-
βιστοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Π. Σκαλτσούνη. Τοῦτο πράττομεν σήμερον πεποι-
θότες ὅτι θὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστas.

Ψευδεῖς πόθους καὶ ἀγάπην γλυκυτάτην τῆς προσφέρει
Κ' εἰς τὸν Δῆμιον κρυφίως ἀλυσόδετον τὴν φέρει!

Μὲ τὸν πέλεκυν εἰς χεῖρας ἔτοιμος ὁ δῆμιός της
Κατὰ τῆς δεσμίας αἴφνης καὶ μὲ δόλον ἐξορμᾷ,
Ἄλλ' αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα κόπτει τῆς μιᾶς χεῖρός της,
Καὶ τὴν λόγχην της ἀδράζει καὶ μονόχειρ πολεμᾷ!...
Τίγρις γίνεται...δαγκάνει...μαίνεται ὡς Ἐρινύς,
Καὶ τὸν δῆμιόν της ῥίπτει πληγωμένον κατὰ γῆς!...

Οἱ λαοὶ τῆς ὑψηλίου ἐκθαμβοὶ χειροκροτοῦσι
Τὴν Θεάν τοῦ Μαρθῶνος καὶ Θεάν τῶν Πλαταιῶν,
Κ' οἱ λησαὶ τὸν δῆμιόν της νὰ τὸν σώσουν προσπαθοῦσι,
Καὶ τὴν λόγχην της συντρίβουν οἱ Πιλάτοι τῶν ἐθνῶν...
Ἐμεινεν ἡ Ἡρώϊς μας ἄοπλος πλὴν δοξασιμένη,
Καὶ οἱ πειραταὶ εἰς Σούδαν ἐφυγον κατησχυμένοι.

Ἐν Κερκύρῃ 29 Μαΐου 1886

Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ,

ΕΡΩΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

(κατὰ τὸν ἦχον τοῦ «Alleluia d'amour» μελοποιᾶς τοῦ Faure)

Μέσα 'ς τῆς ἀνοιξίς τῆ χάρι,
τ' ἀγέρι ποῦ μοσχοβολεῖ,
μέσ' 'ς τ' ἀπαλὸ ἐκεῖ χορτάρι
ὁ νεῖός τῆς νεῖᾶς κρυφομιλεῖ.
Καὶ τὴν πνοή του θὰ μοιράσῃ,
μ' αὐτὴν γιὰ ν' ἀχῆ μιὰ πνοή!
Χαρῆτε! Χαρῆτε! Χαρῆτε!
Χαρῆτ' ὁ ἔρωσ πρὶν περάσῃ,
μαζύ του εἶνε κ' ἡ ζωή! ([δὶς]

Καὶ φεύγ' ἡ ἀνοιξί .. καὶ μένει
μοναχονεῖός μὲ τὸν καυμὸ!
Τὸν βλέπ' ἡ ἀπιστὴ σὰν ξένη,
μέρα τῆ μέρα, πρὶν χλωμὸ.

Κι' ἄλλος Ἀπρίλης προτοῦ φθάση,
μαράθη, τοῦσβυς' ἢ πνοή!
Ἀκοῦτε; ἀκοῦτε; ἀκοῦτε;
Ἀκοῦτ'—'Ο ἔρωσ σάν περάση ([δῖς]
μαζύ του φεύγει κ' ἡ ζωη! ([δῖς]

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΗΡΩΙΚΩΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ

Λειοντάρια ποῦ ἔχυθήκατε, μ' ἀγριεμένη χήτη,
Μέσ' στοῦ σκοτάδι τῆς Τουρκίας, ἀμέτρητο κοπάδι,
Μέ ματοβῦζαστα θεριά τ' Ἀλλάχ και τοῦ Προφήτη,
Ποῦ βόσκουν και θεριεύουε ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὸν Ἄδη!
Περήφανα λειοντάρια μας, σᾶς πρέπαν ἄλλοι χρόνοι!..
Τοῦ κοσιένα ταίριαζε γιὰ σᾶς ἡ ἱστορία...
Ἡ δόξα τὴν ἀνδρεία σας ἀχτιδοστεφανώνει
Και σμίγει, ζευγαρόνει
Τὸ τίμιό σας ὄνομα μετὴν ἀθανασία!...

Περνούσανε, περνούσανε, ἐπάνω μας τὰ χρόνια,
Ἵσαν κύματα ποῦ γλύφουε καράβι βουλιαγμένο
Και χύνονται, ξεχύνονται, περνοῦν με καταφρόνια,
Ἐπὶ ἀπὸ τὸ σκάφος του τὸ μαυροξεχασμένο!..
Ἡ ἱστορία μας βαρειά, Ἵσαν ὕπνο ποτισμένη,
Βαρειά βαρειά κοιμότανε ξεχνοῦσε τὰ παλῆά της
Δὲν ἔκοθαν τὸν ὕπνο της μηδὲ τὰ ὄνειρά της...
Μὰ ξάφνου θηριεμένη
Μὲ σᾶς ξυπνᾷ στοῦ πλάι σας γιγαντοδοξασμένη!..

Ἐτίμητο παράσημο στολίζει τὸ κορμί σας,
Ἡ τίμια λαβωματιά σὲ στήθι ἀνδρειωμένα!..
Και μαρτυρᾷ τ' ἀκούραστο τὸ φοβερό σπαθί σας
Πόσα κορμιά νεροθέρισε, σὰ στάχνα νειοχομμένα...
Τί θέλει τὸ θυμίαμα, τί θέλει τὸ λιβάνι,
Τί θέλει τὸ μνημόσυνο, τί θέλουν οἱ λαμπάδες;
Γιὰ τὴν Πατρίδα, Ἵσαν και σᾶς, ὅποιο παιδί πεθάνη
Τὸ μνημονεύ' ἢ δόξα μας, και ὄχι οἱ παπάδες!..

Κι' ἀντὶ φορικτὴ νεκρώσιμη ν' ἀκοῦτ' ἀκολουθία,
Ἐντὶ νὰ σᾶς ζαλίζουε καμπάναις και λιβάνια,
Σᾶς πρέπει ὀλοζώντανοι ἀπὸ ἀθανασία,
Σ' ἐμᾶς τοὺς φόβιους ζωντανούς νὰ δεῖχτε 'περηφάνεια!...

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ.

(Ἐκ τῆς ἐφημ. «Ἡ Ἀκρόπολις»)

ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

Traduzione

O Macedonia vedova
Del gran Pelleo famosa!
Indossati la porpora
Del Rege che gloriosa
Stese sua fama all'ultimo
Confia del nostro Suol.

Rese Alessandro l'ultimo
Sospiro suo vitale,
Ma prima ancor dividersi
D'eredi stuol fatale
Quell'inclita sua gloria
Indegni si provâr.

Le sparse trecce cingiti
Del serto suo gemmato,
Il brando suo invincibile
Rifulgati dallato,
E nell'Oriente affrettati
Sorger qual nuovo Sol.

Squarciaro la Sua porpora,
Infransero il diadema,
E del lor sangue ignobile
In lotta ria ed estrema
Il ferro suo invincibile
Di ruggine inbrattâr.

Allo splendor insolito
Ed a quel fuoco arcano
L'Austriaco vegga e'lBulgaro
Il Russo e il Mussulmano
E chi germana appellati,
Chi vuoltî schiava ancor,

Erma rimasi e vedova...
Trascorsero mille anni
Che a me spregiata e languida
In seno a tanti affanni,
Fuggì la speme, e misera
Deh! quasi spenta io son.

Se qual Regina assiderti
Sovra d'aurato trono
Ti vide il mondo attonito,
E di tue geste al suono
Dica con voce unanime
Se non sei Greca ognor!

Ed io cui salutarono
Del mondo la Reina
E della Grecia Figlia
Tratta ai harem meschina
Fui dei Sultani barbar
A scorno e derision.

Ma s'ancoinceppi e ingemiti Un'altra regia porpora
Scorrer debb'io la vita, Dal sangue mio versato
Turca non sono e libera Io posso ancora tingere,
Benchè dal duol ferita, D'un serto or intrecciato
E col mio core fervido Dalle mie calde lagrime
Palpita l'alma in sen. Il capo circondar.

Che se lo stemma perdere E senza farmi Bulgara
Pur mi cōstrinse il Fato, Od essere l'ancella
E qual regina e vedova De'Turchi, il Ciel concedamī
Con Alessandro amato Aura spirar novella,
Ei mi strappò la porpora O sempre della Grecia
Ed ogni ben terren, Figlia l'avel toccar.

Corfù Febbraio 1886.

DI MENTO.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Τοῦ κάκου! δὲν κυττάει!
Ἔχει ἄλλοῦ τὰ μάτια γυρισμένα.
Τὶ ὠφελεῖ! γελάει,
Μὰ δὲν χαμογελάει εἰς ἐμένα.

Θέλω νὰ τὴν φιλήσω,
Μὰ μένουνε τὰ χεῖληα τῆς κλεισμένα.
Οὔτε ἂν τῆς μιλήσω
Θὰ μοῦ ἀποκριθῆ με λόγον ἓνα.

Πάρε τὴν πάλι ὀπίσω,
Εἰκόνα ποῦ ἀδιάφορη σὲ κάνει·
Τὰ μάτια μου ἂν κλείσω,
Σ'ἔχω ἐμπροσά μου ἀληθινῆ, μοῦ φθάνει.
(7 Μαΐου 1881)

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΑΚΩΣΤΑΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΚΟΥΤΟΥΖΗ

Ὅσο βασταίνει ἡ δροσιά πρὶν ἥλιος ἀνατείλῃ,
Τόσο βασταίνει κ' ἡ χαρὰ 'ς τοῦ δυστυχῆ τὰ χεῖλη.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΧΑΡΟΣ

ἘΣ ΤΗ ΝΕΟΘΕΡΙΣΤΗ ΜΟΣΚΟΥΛΑ

ΑΝΘΟΥΣΑ Δ. ΜΑΚΡΗ

A.

Πῶς 'πάλεψες ὠραία μοσχιά... σὲ 'βάλανε 'ς τὴ μέση
ὁ Ἔρωτας κί' ὁ Θάνατος· μ' ἀπόκαμες 'ς τὴν πάλῃ...
'Ἐπίστεψες γιὰ μιὰ στιγμή 'ποῦ ὁ πρῶτος θὰ καρδέση
κ' ἔγυρες 'ς τὴν ἀγκάλῃ του τὸ ἀνήξερο κεφάλι.
Ποιὸς νὰ σ' τὸ πῆ!...—Ὁ Ἔρωτας μᾶς κλεῖ τοῦ νοῦ τὰ μάτια,
πετᾶ ψηλά... δὲ σέρνεται.— Πῶς, θέλεις νὰ νικήση
τὸ ἀκαταδάμαστο στοιχειὸ 'ς τῆς γῆς τὰ μονοπάτια,
'ποῦ τᾶχει χτῆμά του;... Ἐδῶ τὴ διάβα του νὰ κλείση
οὔτε ὁ Χριστὸς δὲ μπόρεσε· γιὰ νὰ γυρίση πάλι
'ς τοὺς οὐρανοὺς, πρωτόγυρε 'ς τὸ Χάρο τὸ κεφάλι!
Καὶ σὺ, μοσκούλα, πίστεψες 'ς τὴν πίστη τῆς καρδιάς σου
κ' ἔγυρες με τὸν Ἔρωτα... δὲν εἶδες τὸ φονηά σου
'ποῦ κρυφακλούθαι 'σάν ὀχειά... Τὴ διάβα τοῦ Μαγιοῦ σου
με τ' ἀνθηα του σ' τὴν ἔστρωσε, μ' ἐτιὰ καὶ κυπαρίσσι,
κ' εἶπε νὰ γύρης κ' ἔγυρες!...—Τοῦ ὕπνου τοῦ στερνοῦ σου
μὴν εἶν' αὐτὸς κί' ὁ ξυπνητής; Μὴ σβῆ γιὰ νὰ φωτίση;

B.

'Σάν εἶδες μες τὸ πλάι σου τὰ διάπλατά του στήθεια,
'ς τὴ δόλια τὴ μανοῦλά σου, 'ς τὸ φίλο τῆς ψυχῆς σου
ἀνάβλεψες κ' ἐζήτηγες, χωρὶς νὰ λές, βοήθεια...
Κί' ὁ Χάρος χαμογέλασε.— Μοσχιά μου ἀποκοιμήσου·
ξαπλώσου ἐδῶ 'ς τὴ δροσερὴ τοῦ κόρφου μου γαλήνη·
γύρε τὸ κεφαλάκι σου 'ς τὴ σπλαχνικὴ μου ἀγκάλῃ·
δὲ σβύνω τὴ ζωοῦλά σου, θὰ σβύσω τὴν ὀδύνη,
κοιμήσου, μὴ με σκιάζεσαι, θὰ σὲ ξυπνίσω πάλι.

Σφάλισ' τὰ μάτια τοῦ κλαυμοῦ καὶ μὴ ζητᾶς βοήθεια·
δὲν εἶμαι ὅποιος φαίνομαι, δὲ σβύεται ὅ,τι σβένω,
σφαλῶ τὸ φέμμα τῆς ζωῆς κι' ἀνοίγω φῶς, ἀλήθεια,
φθείρω, ταφιάζω τὰ φθαρτά, τὸ θάνατο πεθαίνω!

Τί;... σὲ πονεῖν τὰ πρόσκαιρα καὶ βουλιαγμένα χρόνια!...;
Μὰ ἐδῶ 'ς τὴ νύχτα τῆς ψυχῆς 'ποῦ ζῆς, σεμνὴ ψυχούλα,
πλακόνουν τ' ἄστρα συγνεφιαῖς, πέφτουνε 'ς τάνθη χιόνια,
γύρε νὰ ἰδῆς... Δὲ σὲ πονεῖ νὰ μ' ἀρνηθῆς, μοσκούλα,
πούλθα, πατέρας σπλαχνικός, νὰ λύσω τὰ δεσμά σου;...
'Ακόμα δὲν ἀπόστασες, παιδί μου;... Ξεκουράσου,
γύρε τὸ κεφαλάκι σου καὶ ξύπνα 'ς τὴ ζωὴ μου...
'Εδῶ θὰ ἰδῆς τὸν Ἐρωτα νὰ σβῆ τὴ δύναμί μου.
Γδύσου τὸ σῶμα τὸ φθαρτό, τὰ σάβανά σου γδύσου...
Τὰ κόκκαλα — τὰ σίδερα τοῦ τάφου τῆς ψυχῆς σου—
ἄς πέσουνε, κι' ἄς ἐνωθῆ ἡ ὕλη μὲ τὴν ὕλη,
χῶμα τὸ χῶμα νὰ γενῆ καὶ τ' ἄστρο ν' ἀνατείλῃ...
Πάλι τριγύρω σου κυττᾶς... κολάζεσαι, μοσχιά μου...
Γύρε καὶ θάχης ὄλους σου 'ς τ' ὀλόφωτ' ὄνειρό σου...
Χάρου λαχτάρα δὲ θὰ ὄῃς ποτὲ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου...
Φτάνει τὸ ψυχμαχῆμα... Ἰ Δὲ βλέπεις τὸ Θεό σου;
Γύρε... νὰ, γέρνης... ἔγυρες!... Ἐνα κερὶ, λιβάνι,
παπᾶ γιὰ τὸ στεφάνωμα...—Τ' ἀστέρια ποῖός τὰ φτάνει;—
Εἶπε καὶ σ' ἀποκοίμισε!... Γλυκονανουρισμένη
γέρνεις, μοσχιά, 'ς τὰ στήθεια του... Ποιὸς ξέρει τ' ὄνειρό σου;
Ποιὸς ξέρει πόση ξαστεριά τὸν ὕπνο σου εὐφραίνει;
Ποιὸς ξέρει ἂν ἦταν ἄγγελος ὁ Χάρος ὁ ἴδικός σου;
Ποιὸς ξέρει ἂν εἶναι θάνατος ὁ θάνατος;—Μοσκούλα,
δὲ θάρχεσαι ν' ἀποκοιμᾶς τὴ δόλια σου μανούλα;

25 8)βρίου 1886.

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΦΡΟΝΙΜΑΔΑ

Παραμερίστ' αἰσθήματα, κυρὰ—καρδιά βουβάσου...
Θέλω τοῦ νοῦ μου τὰ μυαλά, μ' ἐφάανε τὰ ἴδικά σου!
Σ' εἶσαι κλαφοῦ καὶ παλαβῆ, μουρλόμουαλη, ἐρωτιάρα...
'Εγὼ θρωμῶ νηπιτικουλιάς, καὶ σὺ μοῦ θὲς κιτάρα!

Ω.

Ἡ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

'Ηθελα νάμουν χωρὶς καρδιά...
Μ' ἐσὲ σὰν σβοῦρα, νὰ τριγυρίζω,
Μὲ τῆς πνοῆς σου τὴν εὐωδιά
Τὴν, εὐτυχία μου νὰ στολίζω.

'Ηθελα νάσουν χωρὶς καρδιά....
Μαζύ σου πάντοτε νὰ χορεύω,
Κι' ὅπως τὴ μάννα τους τὰ παιδιὰ
'Εσέν' ἀδιάκοπα νὰ γυρεύω.

Τώρα ἡ καρδιὰς μας, ὅταν σφικτὰ
Στῆθος μὲ στῆθος, ἀγκαλιαστοῦμε,
Χτυποῦν! μὲ πόθο καὶ ἰδυνατά,
Ποῦ ὄλο τὸν κόσμο τότε ξεγνοῦμε.

'Ἄλλη δὲν ἔχομε μουσικὴ
'Ἀπ' τῶν ἰκαρδιῶν μας τὸ χτύπο μόνον,
Κι' ὄλοι φωνάζουν: Ἰδέτ' ἐκεῖ
Αὐτοὶ χορεύουνε χωρὶς χρόνο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΔΙΑΝΟΥ ΡΩΜΑ

M. ΕΛΛΗΝΙΣ

Τῆς καλλονῆς τὰ ἀντίτυπα, Λάμπει καὶ τώρα ὡς ἔλαμπε
Ποῦ εἰς μνήμην τῶν αἰώνων 'Ο ἥλιος τῆς Ἑλλάδος,
'Ο Πραξιτέλης ἔγλυφε 'Ἡ ποικιλία καὶ ὡς πρότερον
'Σ τῆς δόξης μας τὸν χρόνον, Χλαιάζει τῆς πεδιάδος,

'Ἐὰν ὄλα ὅσα διεσώθησαν Ἄνάπτει, φλέγει ὡς ἄλλοτε
Δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς, Ἐλευθερία, Πατρίς,
Τοῦ ὠραίου μας μένει πάντοτε Μὲ τὰ ἴδια προτερήματα
Ζῶν τύπος ἡ Ἑλληνίς. Προβαίνει ἡ Ἑλληνίς.

Ἄνεκφραστον ἠδύτητα
Ἐχουν τὰ θέλγητρά της,
Δείγμα εἶναι τῆς σεμνότητος
Τὸ κάθε κίνημά της.

Τὸ σπινθηρίζον βλέμμα της
Τοῦ παραδείσου ἀκτίς,
Ἄνθος οὐράνιον τὸ ὄλον της,
Τοιαύτη ἢ Ἑλληνίς.

Δὲν ἔχει χρεῖαν τὸ ἔθνος μας
Ναὺς τώρα νὰ κτίσῃ
Καὶ μὲ λατρείαν ἀδιάκοπον
Νὰ τὴν θεοποιήσῃ.

Ναὺς εἶνε ἡ καρδιά μας,
Τὴν ἔχει ἐκεῖ ὁ καθεὶς,
Δεσπόζει καὶ λατρεύεται
Ἐς αὐτὴν, ἢ Ἑλληνίς.

Ὡ Ἑλληνίσμου, ὦ Ἄγγελε
Κρυμμένε, σὺ γλυκαίνεις
Ὅσους καὶ ἂν ὑποφέρωμεν
Διωγμοὺς τῆς εἰμαρμένης!

Ὁ οὐρανὸς εὐρίσκεται
Ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῆς,
Χερουβικὴν τερπνότητα,
Ὅπου εἶσαι σὺ, Ἑλληνίς.

Τοῦ ὑψίστου σὺ ἀριστούργημα,
Ποῦ στὸν ἐνθουσιασμόν του,
Μὲ σὲ ἔς τὸν κόσμον ἔστειλε
Τὸ κάλλος τὸ ἰδικόν του.

Τὸ δῶρον τὸ ἐντελέστερον
Τῆς δημιουργίας αὐτῆς
Ἐωσότου ὑπάρχει ὕπαρξις
Θέλει εἶσαι σὺ, Ἑλληνίς.

*) ἘΣ ΤΗΝ ΒΕΝΕΤΙΚΗ ΠΕΡΡΟΥΚΚΑ

Τὴν εἶδα τὴν περρούκκα,
Τὴν εἶδα ὅταν ἀργὰ
Ἐφάνη ἀπὸ μακρόθεν
Μὲ σκέψι σοβαρά.

Καίτοι ξανθομαλοῦσα
Ὅμως ἦτον σπανὴ,
Ἐρχότου κ' ἐκινεῖτο
Σὰν κουρεμένο ἀρνί.

Σίμωνε ἀγάλι—γάλι
Μὲ σχῆμ' ἀρχοντικὸ,
Καράφλα ἐζητοῦσε
Μὲ τρόπο σοβαρὸ,

Ὡς γιὰ νὰ κουκουλώσῃ
Κασίδ' ἀρχοντικιά
Ὅπου νὰ περιέχῃ
Σατανικὰ μυαλά.

* Τὸ στιχοῦργημα τοῦτο εὐρεθὲν μεταξὺ παλαιῶν χειρογράφων τοῦ φιλιότου ἡμῖν κ. Γρ. Τρικάρδου, μὲς παρεχωρήθη παρ' αὐτοῦ ἀγνοοῦντος τὸν τε ποιήσαντα καὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐγράφη. Τοῦτο δημοσιεύομεν καὶ περ στερούμενον φαντασίας τε καὶ τέχνης, ἀφορῶντες εἰς τὸν σκοπὸν δι' ὃν τότε ἐγράφη καὶ καθὼ ἀπεικονίζον ἐντυπώσεις τῆς ἀπελθούσης ἐποχῆς τῆς Ἐνετοκρατίας.

Ξανοίγει ἓνα κεφάλι
Ἀρχόντου καραφλὸ
Κ' ἐπήδησ' ἐν τῷ ἄμα
Κι' ἐσχέπασεν αὐτό.

Τότε ὁ κασιδιάρης
Χαιδεύοντας αὐτὴν,
Κινῶντας τὸ κεφάλι,
Καὶ μὲ χαρὰ πολὺ,

Καλῶς τῆνε τῆς εἶπε
Περρούκκα ποθητὴ
Σκέπασε τὴν καράφλα
Πῶχῳ στὴν κεφαλή.

Σκέπασε τὴν κασίδα
Ὅπου μὲ τυραννεῖ,
Καὶ ξήσιμον μου κάνει
Μὲ ἔξαψιν πολλή.

Περρούκκά μου βενέτικη
Ἢ τὸτ' ἐνδοξοτάτη
Πῶς τώρα ἔκατηντησες
Περρούκκά εὐτελεσάτη!

Θυμᾶσαι τὸ τί ἔκανες
Σotto στὸ λίμπρο d'oro,
Καὶ τώρα σὲ ποδοκυλᾷ
Ὁ κόσμος εἰς τὸ φόρε!

Ποῦνε τοὺς οἱ προσκυνισμοί,
Ποῦνε τὰ Τζελεντίγια...
Καὶ τώρα σᾶς σοχάζονται
Σὰν ἄχυρα ἰσὰ θύκια.

Σεῖς τοὺς πτωχοὺς τοὺς θέλατε
Σκλάβους καὶ ὄχι φίλους
Καὶ τοὺς μεταχειρίζεσθε
Σὰν ψωριασμένους σκύλλους.

Τὸ Λίμπρο d'oro ἐχάθηκε
Ποῦ σ' εἶχε Comandante,
Avogator e Giudice
Disponitor de Zanté.

Θυμῆτου πόσα γιώματα,
Θυμῆτου quanti onori,
Ποῦ ἔκανες ὅ,τ' ἤθελες
Sott'i provveditori.

No la xe più quell'epoca,
Lustrissima, finio,
Ma in ancuo, περρούκκα μου
Caro paghè el fio.

La senta mo, καράφλα μου
Mi te vorria de dir
All'orecchio qualche cosa
La me lassa po' finir.

Basta basta ve capisso,
Mammalucco non son già,
Le perrucche han la colpa
Καὶ μὴ λὲς ἡ πτωχουλιὰ,

Come, già a tutti è noto
Senza molto argomentar
Che il pesce dalla testa
le scomenza de spuzzar.

Ἐσεῖς γιὰ ἐσταθήκατε
Cagion dei malanni,
Che tormentaste i poveri
Sotto i Veneziani.

Ma in ancuo mo laxé
Un Cittadin privato,
Ch'al par d'un miserabile
Sarete giudicato.

Κτήματα χωρίς χρήματα
 'Εκάνει in allora
 Κατῆδες ἐγενόσαστε
 Νὰ σὰς φοβᾶτ' ἡ χώρα.

Per sta rason el giusto Ciel
 Vedendo i malanni
 Περροῦκκες ἐξολόθρευσε
 Per moderar gli affanni.

Τὰ κτήματα ἐπέρνετε
 De'pover' Cittadini
 E al fin fin τοὺς 'λέγετε
 Buggiardi ed assassini.

Or se vorrai, περροῦκκά μου
 Strapazzi d'evitar
 Cangì opinion, intendimi,
 La pelle tua salvar.

Aliter un incendio
 La pelle tua farà
 E la parrucca in aria
 In fumo finirà.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ:)

Ἐκ τῶν Ἐγγυμένων λόφων, 3 Ἰανουαρίου 1798

Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ σ' ἐνόμιζον φρονιμώτερον. Τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι αὕτη ἡ ἀγέλη τυφλῶν οὐ βλέπει προσωθουμένους, συγκρουομένους, βαινόντας πρὸς συνάντησιν ἢ παρασυρομένους ὑπὸ τῆς ἀδυσωπῆτος κηκῆς μοίρας. Πρὸς τί λοιπὸν ν' ἀκολουθῆς ἢ νὰ φοβῆσαι ὅ,τι μέλλει νὰ σοι ἐπέλθῃ;

Ἀπατῶμαι; ἡ ἀνθρωπίνη φρόνησις δύναται νὰ θραύσῃ τὴν ἀόρατον ταύτην ἄλυσιν συμβαμάτων καὶ ἀπείρων ἐλαχίστων συμπτώσεων, ἅστινας ἡμεῖς ἀποκαλοῦμεν εἰμαρμένην; ἔσω; ἀλλὰ δύναται αὕτη διὰ τοῦτο ἀσφαλὲς νὰ ρίψῃ βλέμμα εἰς τὰ σκότῃ τοῦ μέλλοντος; Σὺ πάλιν μὲ πάροτρύνεις ν' ἀποφύγω τὴν Θηρεσίαν καὶ εἶναι ὡς ἂν μοὶ ἔλεγεσ: ἐγκατάλειψον ὅ,τι προσφιλῆ σοὶ καθιστᾷ τὴν ζώην, φοβοῦ τὸ κακόν, καὶ σπεῦσον πρὸς τὸ χεῖρον. Ἄλλ' ὑποτεθεῖσθω ὅτι ἐγὼ ὡς φρόνιμος, φοβούμενος τὸν κίνδυνον, ἐκλείων τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ πάσῃ ἐλπίδος εὐτυχίας, ὁ βίος μου ὄλος δὲν θὰ προσωμοιάζεν ἴσως τὰς ζοφώδεις ἡμέρας τῆς ὀμιχλώδους ταύτης ὥρας, αἵτινες μᾶς κηθισῶσι ποθητὴν τὴν ἀνυπαρξίαν μέχρις οὗ αὐταὶ θλίβουσι τὴν φύσιν; Εἰπέ τὴν ἀλήθει-

αν, Δαυρέντιε, δὲν θὰ ἦτο καλῆτερον ἂν μέρος τοῦλάχιστον τῆς πρωίας παρεμυθεῖτο ὑπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ νύξ μᾶς ἐξέρει τῆς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐσπέρας; Ἐάν δ' ἐγὼ αἰέποτε προσεῖχον τὸν νοῦν ἐπὶ τῆς ἀτιθάσσου καρδίας μου, εἰς ἀδιάλειπτον θὰ διετέλουον πόλεμον πρὸς ἐμὲ αὐτὸν, καὶ ἄνευ ὠφελείας. Μὲ κλειστούς βαινῶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀδιαφορῶ περὶ τῆς ἐκβάσεως. Ἐν τούτοις

Τὴν παλαιάν μου αἰσθάνομ' αὔραν
 καὶ τοὺς γλυκεῖς μου βλέπω τοὺς λόφους; 4

10 Ἰανουαρίου.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ὁ Ὀδοάρδος ἐλπίζει νὰ τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ οὗτω γράφει λοιπὸν θὰ ἐπανέλθῃ, τὸ πολὺ, κατὰ τὴν ἄνοιξιν.—Καὶ τότε ἀφεύκτως περὶ τὰς ἐργὰς τοῦ Ἀπριλίου, πρέπει ν' ἀναχωρήσω.

19 Ἰανουαρίου.

Ὁ ἀνθρώπινος βίος; ὄνειρον, ἀπατηλὸν ὄνειρον, τὸ ὅποσον ἡμεῖς τόσον πολὺ ἐκτιμῶμεν, ὅσον τὰ γύναια τὴν τύχην αὐτῶν ἀναθέτουσιν εἰς τὰς δεισιδαιμονίας καὶ τοὺς οἰωνούς! Πρόσεχε τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ ἀπλήγως τείνεις τὴν χεῖρα ἴσως εἶναι σκιᾶ, ἥτις οὐσα προσφιλῆς σοι, εἶναι ἀηδὴς εἰς ἄλλον τινά. Ἀπασχ λοιπὸν ἡ εὐτυχία μου συνίσταται εἰς τὴν κενὴν τῶν περικυκλοῦντων με πραγμάτων ἐπίφασιν, καὶ ἂν ζητῶ πραγματικόν τι, ἢ καὶ πάλιν ἀπατῶμαι, ἢ ἐννεὸς καὶ περιδεῆς πλανῶμαι εἰς τὸ μηδέν! Ἄγνοῶ ἀλλὰ, τὸ ἐπ' ἐμοί, φοβούμαι μὴ ἡ φύσις ἐπλασε τὸ γένος ἡμῶν ὡς ἐλάχιστον παθητικὸν κρεῖνον τοῦ ἀκαταλήπτου συστήματός της, δίδουσα ἡμῖν τοσαύτην φιλαυτίαν, ὥστε ὁ τε ὕψιστος φόβος καὶ ἡ ὑψίστη ἐλπίς πλάττοντες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φαντασίᾳ ἐκτενῆ καὶ ἀτέρμονα σειρὰν δεινῶν καὶ ἀγαθῶν, κρατῶσιν ἡμᾶς αἰέποτε ἀσχολουμένους ἐν τῇ βραχείᾳ, ἀμφιβόλῳ, δυσυχῇ ταύτῃ ὑπάρξει. Καὶ ἐνῶ ἰαύτην τυρλῶς ὑπηρετοῦμεν, αὕτη γελᾷ μὲ τὴν ἀλαζονείαν μας ὡς ἐκ τῆς ὁποίας νομιζόμεν τὸ σύμπαν μόνον δι' ἡμᾶς πλασθὲν, καὶ μόνους ἡμᾶς πλασθέντας ἀξίους καὶ ἰκανούς νὰ θῆσωμεν νόμους εἰς τὴν πλάσιν.

Πρόσβαινον ἐν τῇ ἐξοχῇ, μέχρις ὀφθαλμῶν καλυπτόμενος διὰ τοῦ μανδύου μου, παρατηρῶν τὴν ἀχρότητα τῆς γῆς τεθαμμένης ὑπὸ τὴν χιόνα, ἄνευ χόρτου ἢ κλάδου μαρτυροῦντος μοι τὴν παρελθούσαν χάριν της. Ἦδυνάτουν οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπὶ πολὺ νὰ ἀτενίσωσι τὰς πλευράς τῶν ὄρεων, ἢ κορυφῆ τῶν ὀπίσθων ἦτο βεβουθισμένη ἐντὸς κελαινοῦ νέφους παγερᾶς ὀμίχλης κατερχομένης ἵνα ἔτι μᾶλλον αὐξήσῃ

1 Πετράρχης

τὴν ὀχληρότητα τοῦ ψυχροῦ καὶ σκοτεινοῦ ἀέρος. Κ' ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον τὰς χιόνας ἐκεῖνας ἀναλυομένας καὶ πιπτούσας εἰς χειμάρρους πλημμυροῦντας τὴν πεδιάδα, ὀρητικῶς συμπρασύροντας φυτὰ, ποίμνια, κκλύδας, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐξολοθρεύοντας τοὺς κόπους τοσοῦτων ἐτῶν καὶ τὰς ἐλπίδας τοσοῦτων οἰκογενειῶν. Διωλίσθαιεν ἔστιν ὅτε ἀκτὶς ἡλίου, δι' ἧς καλυπτομένης εὐθὺς ἔπειτα ὑπὸ τῆς ἀχλύος, διέβλεπέ τις ὅτι μόνον χάριν αὐτῆς ὁ κόσμος δὲν ἐδεδεσπόζετο ὑπὸ ἀδιαλείπτου βαθείας νυκτός. Ἐγὼ δὲ τρεφόμενος πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ὅπερ λευκάζον ἐτήρει ἀκόμη τὰ ἔχνη τῆς λάμψεως αὐτοῦ.—Ἦ Ἡλιε, εἶπον, τὰ πάντα μεταβάλλονται ἐδῶ κάτω! Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Θεὸς θ' ἀποσύρῃ ἀπὸ σοῦ τὸ βλέμμα του; καὶ σὺ ἀκόμη θὰ μεταμορφωθῆς; καὶ τότε οὔτε τὰ νέφη θὰ συνοδεύουσι τὰς δούσας ἀκτῖνας σου, οὔτε ἡ κροκόπεπλος ἡὼς δι' οὐρανίων ἐστεμμένη ῥόδων θὰ ἔλθῃ, μίαν σου περιβεβλημένη ἀκτίνα, τὴν ἀνατολὴν σου ἀναγγέλλουσα. Ἀπόλαυε ἐν τούτοις τοῦ δρόμου σου, ἀγωνιώδους ἴσως καὶ προσομοιάζοντος μὲ τὸν τοῦ ἀνθρώπου· τὸ βλέπεις, ὁ ἄνθρωπος δὲν χαίρει ἀπολαύων τῶν ἡμερῶν του, καὶ ἂν ποτὲ εἰς ἀνθισμένους περιφέρεται λειμῶνας τὸν Ἀπρίλιον, ὀφείλει πάντοτε νὰ φοβῆται τὸν φλογερὸν τοῦ θέρους ἀέρα, καὶ τὸν θανατηρὸν τοῦ χειμῶνος πᾶγστὸν.

22 Ἰαννουαρίου

Οὕτως ἔχει, φίλε μου· ἐκαθήμην παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ ἀγρονόμου μου ἔπου χωρικοί τινες ἐκ τῶν πέριξ! συνέρχονται ἐκεῖσε ἐν κύκλῳ ὅπως θερμανθῶσι διηγούμενοι πρὸς ἀλλήλους· τὰ τε νέα καὶ παλαιὰ συμβέματα τῶν. Εἰσήλθε κὸρη ἀνυπόδητος ριγῶσα, ἀποταθεῖσα δὲ πρὸς τὸν κηπουρὸν ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην διὰ τὴν πτωχὴν γραΐαν. Ἐνῶ αὕτη ἐθερμαίνεται παρὰ τὴν πυρᾶν, οὕτως τῇ προητοιμάζε δύο δέματα ξύλων, καὶ δύο μαύρους ἄρτους. Ἡ χωρική εἶλαθεν αὐτὰ, καὶ χαιρετήσασα ἡμᾶς ἀπῆλθε. Χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω ἐξῆλθον καὶ ἐγὼ πατῶν τὰ ἔχνη αὐτῆς ἐπὶ τῆς χιόνης. Φθάσασα ἐνώπιον σωροῦ πάγου ἐστάθη ἀναζητῶσα διὰ τῶν βλεμμάτων ἄλλην ἀτραπὸν, ἐγὼ δὲ πλησιάσας αὐτὴν· πηγαίνεις μακρὰν, κὸρη μου;—Ὅχι, κύριέ μου, ἤμισυ μίλιον.—Ἀλλὰ τὰ δύο ἐκεῖνα δέματα ἐμποδίζουν τὸ βᾶδισμά σου, ἄφες νὰ φέρω ἔν καὶ ἐγώ.—Τὰ δέματα δὲν θὰ μ' ἐστενοχώρουν τόσον, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὰ κρατῶ ἐπὶ τῶν ὤμων μὲ τὰς δύο μου χεῖρας. Ἄλλ' οἱ δύο οὗτοι ἄρτοι, μὲ φέρουσιν εἰς ἀμνηχανίαν.—Δοιπὸν θὰ φέρω τοὺς ἄρτους. Ἄν εἶπε λέξιν καὶ ἠρυθρίασε, μοὶ προσέφερε δὲ τοὺς ἄρτους, τοὺς ὁποίους ἔθεσα ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριόν μου. Μετ' ὀλίγον εἰσήλθομεν ἐντὸς πενιχρᾶς καλύβης. Εἰς τινὰ γωνίαν ἐκάθητο γραΐα τις ἔχουσα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς πύραυλον, πλήρες ἐσθεσμένων ἀνθρώπων, ἐφ' ὧν ἤπλου τὰς παλάμας στηρίζουσα τοὺς καρπούς ἐπὶ τῶν γονάτων.— Καλημέρα μητέρα.—Καλημέρα.—Τί κάμνεις, μητέρα;—Οὔτε εἰς αὐτὴν, οὔτε εἰς δέκα ἄλλας ἐρωτή-

σεις κατάρθωσα νὰ λάβω ἀπάντησιν, διότι αὕτη προσεῖχεν εἰς τὴν θέρμανσιν τῶν χειρῶν τῆς, ἐγείρουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς ὀφθαλμούς, ὥσει ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἀπῆλθομεν. Ἐν τούτοις ἀπεθέσαμεν τὰς προμηθείας ἐκεῖνας, ἡ δὲ γραΐα δι' ἀπλανοῦς ὀφθαλμοῦ τὰς θεώρει, καὶ εἰς τοὺς χαιρετισμούς ἡμῶν, καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ νὰ ἐπανεέλθωμεν αὐρίον, δὲν ἀπεκρίθη ἢ ἄπαξ ἀκόμη σχεδὸν βιάζουσα ἐαυτήν· καὶ δι' ἐνὸς ξηροῦ.—Καλημέρα.

Καθ' ὁδὸν, ἡ μικρὰ χωρική μοὶ ἀφηγεῖτο, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖνη καὶ τοὶ πλεόν ἢ ὀδοηκοντοῦτις καὶ δύσφορον διάγουσα βίον, διότι ἐνίοτε ἔνεκα τῆς κακοκαιρίας οἱ χωρικοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τῇ φέρωσι τὰ συλλεχθέντα ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης, εἰς τρόπον ὥστε ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, οὐχ ἤττον ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον· καὶ αἰέποτε παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῆς χαρίσῃ ἀκόμη ζωὴν. Ἦκουσα ἔπειτα παρὰ τῶν γερόντων χωρικῶν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπώλεσε τὸν σύζυγον φονευθέντα, ἐξ οὗ ἔσχε τέκνα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἔπειτα δὲ γαμβρούς, νύμφας καὶ ἐγγόνους, τοὺς ὁποίους πάντας εἶδε θνήσκοντας καὶ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον πίπτοντας κατὰ τὸ ἀξιωματικόν ἔτος τῆς πείνης. Καὶ ὅμως, ἀδελφέ μου Λαυρέντιε, οὔτε τὰ παρελθόντα οὔτε τὰ παρόντα δεῖνὰ τὴν καταβάλλουσι, καὶ τρέμει ἐκεῖνη διὰ ζωὴν αἰέποτε πλέουσαν ἐν πελάγει θλίψεων καὶ πόνων.

Δοιπὸν τόσαι πολιορκουσι τὴν ζωὴν μας βέκσανοι, ὥστε πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἀπαιτεῖται τυφλὸν ἰσχυρὸν ἐνσικτον, δι' ὃ (καὶ τοὶ ἡ φύσις εὐκόλως παρέχει ἡμῖν τὰ τῆς ἀπαλλαγῆς μέσα) συγκαίς βιαζόμεθα νὰ ἐξαγοράσωμεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, τῶν δακρύων, ἐνίοτε δὲ διὰ τοῦ ἐγκλήματος!

(ἀκολουθεῖ)

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α Ι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

τοῦ ἔτους 1887 [Ἔτος Δεύτερον]

Συνεργασία ἐγκρίτων λογογράφων

Τὸ ἀριστοντοῦτο ἡμερολόγιον ἐκθύμως συσταίνομεν τοῖς κ. κ. ἀναγνώσταις ἡμῶν, πεποιθότες ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ εὕρωσιν ἀνάγνωσμα τερπνὸν ἅμα τε καὶ διδακτικόν. Ἄρθρα σπουδαῖα διακεκριμένων λογογράφων, ποιήσεις γνωστῶν ποιητῶν, διηγήματα, βιογραφίαι, καὶ ἐν τέλει εὐφρεῖς γελοιογραφίαι καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀποτελοῦσι κομψότατον βιβλίον ἐκ 352 σελί-

δων καλλιτεχνικῶς τετυπωμένων. Δικαίως δὲ θὰ θαυμάση τις ὅταν μάθῃ ὅτι μόνον 2 δραχμῶν τιμᾶται τὸ ρηθὲν ἡμερολόγιον.

Ἀσμένως σήμερον δημοσιεύομεν ἐξ αὐτοῦ λαμπρὸν ἀδάμαντα, ἀληθῆ ποιήσιν τοῦ φλογώδους τὴν καρδίαν ποιητοῦ κ. Κλεάνθους Τριανταφύλλου, τοῦ ἀξιοτίμου συντάκτου τοῦ Ραμπαγᾶ, ἐν ἣ διαφαίνεται ἡ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τοὺς ἡρωϊκῶς ὑπὲρ αὐτῆς πεσόντας θερμὴ στοργή του.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν μετὰ παραρτήματος

Τὸ ἐθνικὴν ἐκπληροῦν ἀποστολὴν τοῦτο φύλλον συσταίνομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν. Ἐτησίᾳ συνδρομὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12. Πωλεῖται καὶ ἰδιαιτέρως· ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 10, τὸ δὲ παράρτημα, ἐν ᾧ δημοσιεύεται τὸ λαμπρὸν τοῦ Guerazzi μυθιστόρημα «Ἡ Πολιορκία τῆς Φλωρεντίας» κατὰ μετάφρασιν τοῦ διακεκριμένου μεταφραστοῦ κ. Παυᾶ, ἐκ 4 εἰς μέγα 4ον ἀποτελούμενον σελίδων, τιμᾶται λεπτ. 5.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

κατὰ Κυριακὴν ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Χ. Χιώτου.

Ἀπὸ σήμερον τὸ τερπνότατον τοῦτο περιοδικὸν ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος, ἡ δὲ αὐξήσις τῆς ἐτησίᾳς συνδρομῆς αὐτοῦ εἶναι ἐλαχίστη. Ἐκαστον φύλλον ἐξ 8 εἰς μέγα 4ον ἀποτελεῖται σελίδων, κοσμούμενον συγχρόνως καὶ δι' ὠραίας εὐρωπαϊκῆς εἰκόνας, ὥστε ὁ συνδρομητὴς ἀντὶ δραχ. 8.50 λαμβάνει σελ. 832 καὶ 104 εἰκόνας, πλὴν τῶν δώρων ἅτινα ὁ ἐκδότης αὐτοῦ προσφέρει τοῖς τε νῦν ἐγγραφομένοις καὶ τοῖς παλαιοῖς αὐτοῦ συνδρομηταῖς.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Γιὰ παιδάκια, γιὰ παιδούλαις, γιὰ κυρίους καὶ γιὰ κυρίας.

Χυθῆτε γέροι, νεοὶ καὶ νεαροὶ καὶ γρηναῖς μετ' ἀδελφῶν χάρι
νὰ κάμειτε τὰ κάδρα σας ἔς τοῦ φίλου μας ΓΡΥΠΑΡΗ,
ποῦ ἐργάζεται συντροφικῶς μ' ἀρτίστους κοτσανάτους
ΦΤΗΝΟΥΣ ἔς τὴν τέχνην ΑΜΙΜΗΤΟΪΣ καὶ προκοπὴν γεμάτων.

Κοῖμα νὰ χάνεται κἀνεὶς γιὰ πάντ' ἀφοῦ πεθάνῃ...
μ' ὀχτῶ δραχμούλες μοναχὰ ἐξ ἑαυτοῦ του φτιάνει !
Εἰς τοῦ Γρυπάρη θαύματα ὅποιος ἦν τρέξῃ θαυρῆ
καὶ θὲ νὰ γένη ἀθάνατος ἐς τ' ἀθάνατον τοῦ ΦΑΒΡΗ.